

# ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 47

гр. гр. София, 18.02.2022 г.

**АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, III-ТИ  
ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ**, в закрито заседание на осемнадесети февруари през  
две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галя Ив. Георгиева

Членове: Румяна Г. Илиева  
Даниела Б. Врачева

като разгледа докладваното от Галя Ив. Георгиева Въззивно частно  
наказателно дело № 20211010600380 по описа за 2021 година

**Производството е по чл.249 ал.3 от НПК.**

С определение, постановено на 29.09.2021г. по НОХД 1939/2021г. СНС XV състав в разпоредително заседание е прекратил съдебното производство по НОХД № 1939/2021г. по описа на СНС, 15-ти състав и е върнал делото на СП за отстраняване на нарушенията, посочени в мотивната част на определението, които е квалифицирал като такива предпоставящи наличие на основание по чл.248 ал.5 т.1 от НПК – поради допуснати на ДП отстраними съществени нарушения на процесуалните правила ,довело до ограничаване на процесуалните права на обвиняемите.

Като е дал положителен отговор на един от въпросите,които съдът следва да обсъди в РЗ ,СНС се е занимал и с мерките за процесуална принуда и е постановил определение,с което е изменил мерките за неотклонение на всеки един от подсъдимите както следва:

- на подсъдимия М. Д. Д., от „гаранция в пари“ в размер на 40 000 лева в „подписка“.

- на подсъдимата Л. Х. Д. от „гаранция в пари“ в размер на 40 000 лева в „подписка“.

- на подсъдимия А. Х. Д. от „гаранция в пари“ в размер на 50 000 лева /невнесена/ в „подписка“.

- на подсъдимия А. С. А., от „гаранция в пари“ в размер на 5 000 лева в „подписка“.

- на подсъдимия П. В. М. от „гаранция в пари“ в размер на 10 000 лева в „подписка“.

- на подсъдимата А. Е. Й. от „гаранция в пари“ в размер на 1 000 лева в

„подписка“.

- на подсъдимия М. Й. Б., от „гаранция в пари“ в размер на 5 000 лева в „подписка“.

В същото производство с СНС е ОТМЕНИЛ наложените по отношение на М. Д. Д., Л. Х. Д., А. Х. Д., А. С. А., А. Е. Й. и М. Й. Б. мерки за процесуална принуда „забрана за напускане пределите на Република България“ по отношение на всеки един от тях.

Против тези определения е постъпил частен протест от СП, който АСНС приема за допустим и съответен. В протеста на прокурора от СП се излагат оплаквания за това, че съдебните актове са необосновани и незаконосъобразни. Прокурорът ясно и пунктуално е очертал предмета на частния протест и е изложил подробни аргументи по всеки пункт от определението на СНС относно наличието на основание за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на СП.

Прокурорът счита, че неправилно СНС е обосновал извода за приложение на чл.249 ал.5 т.1 от НПК. Представителят на държавното обвинение е на становище, че информацията, съдържаща се в обвинителния акт по делото, включително и тази касаеща дейността на обв. М. като член на ОПГ, покрива минималните изисквания на чл.246 ал.2 от НК.

В протеста се твърди, че не е налице неяснота относно престъпната дейност на обв.М. и А.. Както в обстоятелствената част на обвинителния акт, така и в диспозитива на обвиненията е следвана ясната логика, че членството в конкретното ОПГ-то и съответно неговото преустановяване е обвързано със заеманото качество на управител на фирма "А.С.Т.С." \*\*\*.

Прокурорът счита, **че не е налично несъответствие** между обстоятелствена част и диспозитив, относно времето на осъществяване на всяко

от продължаваните престъпления или че има несъответствие между неговите обстоятелствена част и диспозитив, относно времето на осъществяване на всяко от продължаваните престъпления. Изхождайки от характера на престъплението по чл.248а ал.5 от НК, което е резултатно престъпление и е довършено с получаването на средствата, то това изисква в диспозитива на обвинението да бъдат описани както датата на подаване на неверните сведения, така и датата на получаване на паричните средства.

В протеста прокурорът застъпва становище, че структурата на диспозитивите касаещи престъпната дейност на обв. А.И. се изисква изписването на цялото престъпление за извършването, на което е подпомогнала и довело само до защита правата на обвиняемата, давайки и максимална информация относно обвинението като състав на престъпление.

Прокурорът е на становище, че погрешно изписване на името „М. Й. Б.“ вместо „А. С. А.“ на стр.133 и стр.87 от ОА, по същество е очевидна фактическа грешка, която следва да се отстрани по реда на чл.248а от НПК. Това свое становище прокурорът подкрепя с аргумента, че от всички

материали по делото на ДП е известно, че А. С. А. е бил управител на фирма "А.С.Т.С." \*\*\*, както и от обстоятелството, че името е вярно посочено десетки пъти в обвинителния акт.

Тезата си прокурорът доразвива и мотивира с решение от 05.06.2018г. на Съда на Европейския съюз в Люксембург, по дело № С-612/15, постановено по преюдициално запитване отправено от съдия от СНС И. Х., което решение тълкува Директива 2012/13/ЕС в смисъл че: "Член 6, параграф 3 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство трябва да се тълкува в смисъл, че допуска подробна информация относно обвинението да бъде предоставена на защитата след внасяне на обвинителния акт в съда, но преди съдът да започне да разглежда обвинението по същество и преди началото на пренията пред него, или, когато така предоставената информация впоследствие е изменена, след началото на тези прения, но преди съвещанието, при условие, че съдът вземе всички необходими мерки, за да гарантира спазването на правото на защита и справедливия процес".

В същия протест прокурорът прави оплакване за необоснованост и незаконосъобразност и по отношение на определението, с което процесуалните принуди на подсъдимите са облекчени, а ограниченията за напускане територията на Република България - отменени. Счита, че най-леката процесуална принуда може да се окаже сериозна пречка за изпълнение целите на нормата на чл.57 от НПК. В този смисъл в протеста се поддържа тезата за неправилна преценка на обстоятелствата, които са относими към вида на процесуалната принуда и ограниченията за напускане територията на Република България.

Поради така заявените оплаквания и несъгласие със съдебния акт прокурорът моли определенията на СНС да бъдат отменени.

Протестът е правилно администриран.

В законния срок възражение е постъпило само от адв. Т. защитник на подсъдимия А.Д. и преупълномощен защитник на подс. Л.Д. Адв. Т. в своето възражение застъпва становище за неоснователност на протеста на държавното обвинение и излага подробни съображения в подкрепа на атакувания съдебен акт. Заема становище, че протестът е допустим, но по същество неоснователен и моли съдът да потвърди определенията на СНС както по отношение на упражнените правомощия на по чл.248, ал.5, т.1 от НПК, така и по отношение на облекчените мерки за процесуална принуда и отмяната на забраната по чл.68, ал.1 от НПК. Във възражението защитникът е изложил подробни съображения за всеки един от подсъдимите касаещи обстоятелства относими към мярката за неотклонение и на двамата подсъдими. Акцентирал е на изрядно процесуално поведение и времетраене на процеса до момента. Защитата обръща внимание на абзац последен от стр.3 на протеста на СП без да анализира доказателствата в тази насока. В духа на депозираното възражение адв. Т. моли да бъдат потвърдени определенията на СНС, предмет на протеста.

АСНС като се занима с оплакванията в протеста, възражението на

защитата на подсъдимите А. Д. и Л. Д. и при направената служебна проверка приема за установено следното:

Протестът е подаден в срок.Разгледан по същество е частично основателен .

### **I. ПО ПРОТЕСТА ПРОТИВ ОПРЕДЛЕНИЕТО ЗА ПРЕКРАТЯВАНЕ НА СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО И ВРЪЩАНЕ ДЕЛОТО НА СП.**

Съдебният акт, предмет на протеста показва, че СНС задълбочено е проучил материалите по делото. Волята на съда е ясно изразена и липсват каквито и да са противоречия в логическата последователност на правните изводи.

С оглед оплакванията в протеста АСНС намира за необходимо да се спре по отделно на всяко от посочените в мотивите на съдебния акт допуснато съществено отстранимо процесуално нарушение в поредността, в която СНС е изложил констатациите си.Тази поредност се налага и от обстоятелството ,че по делото няма жалби относно мотивите,с които е прекратено съдебното производство.Макар да не са възприети за основателни и обосновани възраженията на защитниците на подсъдимите в насока прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на СП,съдът на първа инстанция е констатирал други пропуски на ДП в рамките на обсъждане на въпроса по чл.248 ал.1 т.3 от НПК,довели до същия правен резултат.

Първата констатация за приложение на нормата на ал.5 т.1 на чл.249 от НПК са СНС е намерил в изпълнение на изискванията на чл.246 ал.2 от НПК и поставените задължителни изисквания за минимални стандарти на изписване фактите очертаващи състава на престъплението в обстоятелствената част на обвинителния акт според ТР 2/2012г.на ОСНС на ВКС. Правилно е прието ,че изложените факти очертаващи ,участието на подсъдимия М. в установената ОПГ от общо 7 лица заедно с него-подсъдимите Д.,Д.,Д.,А.,Й. и Б. не са достатъчни според съдебната практика въвела критериите за задълженията на прокурора при изписване на обвинителния акт и спазване на нормата на чл. 246, ал. 2 НПК. По делото са налице постановления за частично прекратяване – 61 от ДП, лист 84-85. От обвинителния акт не става ясно дали периодът от 2017-2018 г. е включен в обвинението на М. за участие в ОПГ. Тук правилно първоинстанционният съд е констатирал, че имайки предвид очевидно и постановлението за прекратяване от 09.02.2021 г., от което може да се направи заключение, че М. не е участвал в дейност свързана с представяне на неверни сведения през този период от време от името на фирма "А.С.Т.С." \*\*\*. В същото време на лист 9 от обвинителен акт прокурорът твърди лаконично и схематично, че М. и още двама от подсъдимите – Д. и Б., имали ролята на хора, които подписват документи в организираната престъпна група и които документи са били използвани във връзка с документална обосновааност по договорите с

Министерство на икономиката, сключени с различните търговски дружества, управлявани от подсъдимите, създадени с цел да се получават средства от Европейските фондове за развитие. Т.е. необходимо е с оглед тези констатации прокурорът да конкретизира в постановлението за привличане на М. като обвиняем времето, в което той участва в организираната престъпна група, както и в обстоятелствената част на обвинителния акт да фиксира тези фактически положения, които очертават участието на М. в организираната престъпна група по време съответно и непротиворечиво на посоченото в постановлението за привличането му като обвиняем.

Впрочем, когато се коментират постановленията за частично прекратяване, находящи се в том 61 от ДП, следва прецизно да се изследва от органите на ДП и от прокурора преди внасяне на обвинителния акт доколко за тези постановления са били уведомени заинтересованите лица и до колко същите рефлектират върху последващите привличания на обвиняемите лица, извършени за всички на 17.03.2021 г. – том 102, 103, 121, 122, 123, 126, 128. Това е важно, защото с тези постановления за привличане на подсъдимите към наказателна отговорност се очертава и обвинителната теза застъпена в обвинителния акт. Липсата на конкретика по отношение на участието на М. в организираната престъпна група следва да бъде отстранено чрез излагане на факти, относими към неговата дейност като участник в ОПГ, отразени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Тъй като обвинението по чл.321 ал.3 НК касае обща престъпна дейност на всички подсъдими по делото, то конкретиката по отношение на подсъдимия М. и подсъдимия А. относно времето на участие на всеки един от тях в групата следва да бъде посочено непротиворечиво. Твърдяното в постановленията за привличане следва да е съответно на посоченото в обстоятелствената част на ОА и изложените фактически положения да дават логично и обяснение на времето на участие на двамата подсъдими в структурираната ОПГ. Именно това противоречие СНС е констатирал в рамките на правомощията си свързани с въпросите, които нормата на чл.248 ал.1 т.3 го задължава да стори в разпоредителното заседание. Изчерпателното произнасяне по въпроса за допуснатите отстранени съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия и пострадалия е от изключително значение за развитието на наказателния процес и крайната му „сдба“, предвид на преклузията за тези възражения въведена с нормата на чл.248 ал.3 НПК.

Всички подсъдими по делото имат обвинения за престъпление по чл.321, ал.3 пред.4 т.2 във вр. с ал. 2 от НК, а за подсъдимия М.Д. във с ал.1 предложение 1 и 2 на чл.321 НК.

Тази правна квалификация създава задължение органите на досъдебно производство за спазване нормата на чл. 55, ал. 1 НПК “Права на обвиняемия“ и да бъдат посочени поименно длъжностните лица, участвали в групата, защото е налице квалифициращ признак в състава на престъплението. В случая както в постановленията за привличане, така в следствие и в диапозитивите на обвинителния акт и в обстоятелствената му част са посочени само имената на търговските дружества, но не и поименно лицата имащи качество на длъжностни

лица, участници в тази група, като се посочи от какви правно релевантни факти се извежда легалното определение за всеки от тях, че е длъжностно лице, а също и да се посочат и доказателствените източници в подкрепа на това квалифициращо обстоятелство.

АСНС намира този пропуск за съществен и го квалифицира като отстранимо съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 248, ал. 1, т. 3 НПК.

Подсъдимите по това дело, с изключение на П.М., имат внесен обвинителен акт и за престъпление по чл. 248А, ал. 5 във връзка с ал. 2 и ал. 3, във връзка с чл. 26, във връзка с чл. 20, ал. 2 от НК за подсъдимите М.Д., Л.Д., А.Д., А.А., М.Б., а за подсъдимата А.Й. във връзка с чл. 20, ал. 4 от НК.

Настоящият съдебен състав приема констатациите на първата инстанция относно противоречията допуснати между обстоятелствената част на обвинителния акт и диспозитивите на обвиненията, така както са констатирани в мотивите на определението на СНС. Тези противоречия несъмнено следва да бъдат отстранени и съществувайки към настоящия момент те също се отнасят към онези процесуални нарушения, които са довели до ограничаване на процесуалните права на подсъдимите. Те също са отстранени като за целта правилно СНС е прекратил производството по делото и е упражнил правомощията си по чл. 249, ал. 1 от НПК.

Прави впечатление, че и по тези обвинения по чл. 248А от НК казано най-общо в постановленията за привличане изключително подробно са изписани факти свързани с посочване на документи – фактури, приемно-предавателни протоколи за доставки, договори сключени между търговските дружества управлявани от подсъдимите и представлявани от тях и Министерството на икономиката. Изписани са сумите, които са получени от Министерство на икономиката под формата на европейски средства по съответните програми. Диспозитивът на всяко обвинение обаче следва да бъде ясен и точен, изразен с езика на материално-правната норма на Наказателния кодекс, която на разбираем език сочи изпълнителното деяние, което всеки един от подсъдимите би следвало да е осъществил със своето действие, защото в случая това престъпление винаги се извършва умишлено и с конкретно действие наречено изпълнително деяние. В диспозитива на обвинението следва стриктно да се изписва материално-правната норма носител на обвинението за всеки един от подсъдимите като в случая с оглед квалификацията от значение са признаците на основния и квалифициращия състав на чл. 248а от НК. В случая основният състав е ал. 1 на чл. 248а от НК, а квалифициращите обстоятелства са в нормата на ал. 5, ал. 3 и ал. 2 на чл. 248а от НК. Мястото на посочените в диспозитивите на обвиненията документи като фактури, приемно-предавателни протоколи и договори е в обстоятелствената част на обвинителния акт, където прокурорът е длъжен да изложи годна фактическа обстановка за всяко едно от деянията извършено в определено време, място и по определен начин. В настоящия случай доказателствената съвкупност събрана в досъдебното производство наистина е в голям обем и наистина дава основание за привличане на подсъдимите дава основание за търсене на наказателна отговорност за престъпление по чл. 248а, ал.

5 вр. ал. 2 и ал. 3, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК респективно чл. 20, ал. 4 от НК. Следва обаче не да се преповтарят няколкократно „тежките“ диспозитиви на обвиненията, а да се обоснове опирайки се на множеството доказателства фактическа обстановка /разказ/ на това какви действия е извършил всеки един от подсъдимите, в каква форма на съучастие, в какви документи е отразил неверни сведения, каква е била целта на предоставяне на неверните сведения, действал ли е в качеството на длъжностно лице, какво длъжностно лице, по силата на какъв юридически факт е управлявал или представлявал юридическото лице сключило договори с Министерство на икономиката, да се посочат средствата, които са получени, защо принадлежат и откъде следва, че принадлежат на ЕС и са предоставени на българската държава.

При излагане на фактическата обстановка в обвинителния акт по реда на чл. 246, ал. 2 от НК прокурорът следва да посочи с кои свои действия всеки от подсъдимите е действал като извършител и в какво се изразява дейността по подпомагане на извършителите от страна на А.Й..

По отношение на Л.Д. има внесено обвинение по чл. 248а, ал. 3, вр. ал. 2 от НК като е привлечена за това, видно от диспозитива на обвинителния акт, че деянието е извършено чрез „посредствено“ извършителство на свидетелката Т. Ш.. В обстоятелствената част на обвинителния акт обаче от изложените мотиви никъде не се установяват факти за посредствено извършителство и няма обяснение на прокурора защо това деяние счита, че е извършено чрез посредствено извършителство на трето лице, за което няма данни, че е непълнолетно или невменяемо.

Обвинителният акт е внесен, както беше посочено по-горе, в съда на 10.06.2021 г. Обвиненията на подсъдимите са за престъпления, за които Европейската прокуратура има компетенции да изझे делото съгласно Регламент 1939/2017 г. на ЕС. Съгласно нормата на чл. 2, ал. 1 от НК изменена и допълнена в бр. 103 от 04.12. 2020 г. на Държавен вестник НПК се прилага за всички наказателни дела образувани от органите на Р България, както и за образуванияте от Европейската прокуратура, доколкото друго не е предвидено в цитирания регламент. С Регламент 1939/2017 се създава Европейска прокуратура като орган на Съюза. Задачите на тази прокуратура са определени като такива свързани с провеждане на разследвания, наказателно преследване и предаването на съд на извършителите на престъпления и съучастниците в престъпления засягащи финансовите интереси на Съюза, които са предвидени в Директива 1371/2017 г. като Европейската прокуратура провежда разследвания и осъществява наказателно преследване и упражнява функциите на прокурор пред компетентните съдилища на държавите-членки до окончателното приключване на делото. Изцяло в компетенциите на Европейската прокуратура да прецени доколко деянията, за които са привлечени да отговарят подсъдимите по настоящото дело са от нейна компетентност и да прецени правото си на встъпване в наказателния процес. Всичко това тя може да прецени след като придобие информация за делото и за проведеното наказателно производство преди внасяне на обвинителния акт. При получаване на цялостна необходима информация Европейската прокуратура може по реда на чл. 27 на Регламент 1939/2017 г. да упражни правото на изземване на делото. Следва СП да уведоми

## **Европейската прокуратура.**

**Настоящият съдебен състав намира, че след връщане на делото на СП и във връзка с приоритета на европейските норми над националните и с оглед нормата на чл. 2 от НПК СП задължително и приоритетно следва да уведоми Европейската прокуратура и да даде информация на същата за проведеното разследване. Едва след като се получи отговор от Европейската прокуратура дали ще из земе делото или ще откаже да упражни това свое правомощие СП следва да внесе нов обвинителен акт, след отстраняване на посочените в мотивите на определението пропуски.**

**Допуснатите противоречия очевидно налагат извода за тяхното отстраняване чрез връщане на обвинителния акт на Специализираната прокуратура, до който извод правилно е стигнал и първоинстанционният съд.**

**Въззивната инстанция намира за необходимо да посочи, че обвиненията в диспозитивната си част - постановленията за привличане, а в последствие пренесени и в обвинителния акт, трябва да се съдържат всички елементи на състава на съответното престъпление с посочване на обективните и субективни признаци посочени в съответната материално правна норма о специалната част на НК. При извършената проверка АСНС констатира на лист 12 от ОА, че действително по отношение на участието на подсъдимия М. в ОПГ прокурорът почти не са изложени факти и обстоятелства, които да очертаят състава на престъплението по чл. 321 ал. 3 за този подсъдим. Т.е. освен едно декларативно посочване на ролята на М. като човек, който трябва да подписва документи изготвени от свидетелката Ш., както и да „използват в процеса на кандидатстване същите документи, които щяла да им дава обвиняемата А.Й.“, като в този абзац от ОА най-общо ролята на подсъдимия М. е определена като такава и на подсъдимите Д., Б., а в последствие на подс. А.А., но няма изложени конкретни факти, които да определят и действията, с които този подсъдим ще изпълни функциите си в организираното престъпно сдружение с останалите членове на групата. Необходимо е изхождайки от нормата на чл. 93, т. 20 от НК, в която се съдържа легалното определение на това що е то организирана престъпна група, прокурорът да изложи по отношение на подс. М. факти касателно конкретните му действия в тази група на фона и на останалите членове на сдружението, както и да бъдат изложени факти относно това доколко дейността на този подс. М. може да бъде използвана в процеса на кандидатстване по европейски програми, така както в ОА с необходимата прецизност са посочени ролите на останалите подсъдими, участници и ръководено от подс. М.Д. сдружение по смисъла на чл. 93, т. 20 от НК. По изложените съображения АСНС намира за обосновани изводите в тази част на определението касателно подс. М. становището на първата инстанция по спазване на нормата на чл.246 ал.2 НПК.**

**Правилна е констатацията, че няма как ОА да почива на декларативни твърдения, а не на факти, за които конкретно да се посочи от кои**

доказателствени източници са извлечени. Правилна е и констатацията, че факти и обстоятелства извън периода на обвинението по чл. 321 за подсъдимите Д., Д. и А.а, пак във връзка с обвиненията по чл. 321 от НК, са неотносими и не представляват фактическа дейност на прокурора по чл. 246, ал. 2 от НПК. Следователно Апелативният съд намира за правилен извода на първата инстанция за нарушение касателно нормата на чл. 246, ал. 2 от НПК по отношение на обвинителната теза за подс. М.. Верни са констатациите на СНС за противоречие в мотивната част на ОА и диспозитива на обвиненията по отношение на подс. М. и подс. А.. Проверката извършена по отношение постановленията за привличане на обвиняем М. и А. – /за подс. М. том 102 от ДП, лист 1-6, постановление от 17.03.2021 г./ и за подс. А. том 123 от ДП, лист 4-9, инкриминираният период е очертан като време от 27.01.2017 г. до 25.04.2020 г. за участие в ОПГ, създадена с цел извършване на престъпление по чл. 248А, ал. 5 от НК. В обвинителния акт обаче прокурорът в обстоятелствената част на лист 6 твърди, че подс. М. напуснал ОПГ на 27.01.2017 г. и към нея се присъединил тогава едва подс. А., който пък на същия този ден 27.01.2017 г. дал съгласие за участие в ОПГ. Очевидно има налице неточност и противоречие за времето на участие на двамата подсъдими в ОПГ, за което несъмнено се съдържат факти и обстоятелства, но тези факти и обстоятелства следва да бъдат подредени логично и противоречиво в постановленията за привличане с изложеното в ОА, в обстоятелствената му част и съответно в диспозитива на ОА. Несъмнено следва прокурорът да се придържа към формулировката на обвиненията в постановленията за привличане на двамата обвиняеми и фактите и обстоятелствата които излага в ОА да са относими към точно този период. От друга страна не може в обстоятелствената част да се изложи един времеви критерий за участие в дадено престъпление, в случая това по чл. 321, ал. 3 от НК за двамата подс. М. и А., а в диспозитива, в противоречие с фактите изложени в мотивите да се посочи период, който е същият, както в постановленията за привличане. Това противоречие освен ,че създава неяснота в обвинението за подс. М. и А., то е неяснота и ограничаване правото на защита и за останалите участници в ОПГ, защото те също имат право да узнаят точно в какво са обвинени, а в случая, кои са били участниците наред с тях в ОПГ за всеки един период от време. Настоящата инстанция споделя извода, че това противоречие между диспозитив на ОА, обстоятелствена част и постановление за привличане, касателно подс. М. и А. е довело до наличие на основанието визирано в чл. 248, ал. 3 от НПК, което определя и правомощието на първоинстанционния съд да прекрати съдебното производство и върне делото на Специализираната прокуратура. Изложеното обосновава и извода, че протестът в тази му част е неоснователен.

Апелативният съд като провери постановленията за привличане констатира следното: налице е несъответствие между периодите, в които прокуратурата е приела привличане на подсъдимите като обвиняеми за престъпленията по чл. 248А, ал. 5 вр. чл. 26, ал. 1 от НК и този период в обвинителния акт – в диспозитива и обстоятелствената част за подсъдимите

Д., Д., Б., А. и Й. се различава от посоченото в постановленията за привличане, както следва:

- в том 122 от ДП, лист 3-23 за подс. А.Й.;
- том 128, лист 19-24 за подс. М.Д.;
- том 126, лист 10-20 за подс. Л. Х. Д.;
- том 125, лист 3-14 за подс. М.Б.;
- том 123, лист 4-9 за подс. А.А..

Налице е едно несъответствие в диспозитива на обвинителния акт и постановленията за привличане относно становището на държавното обвинение кои от деянията по чл. 248А, ал. 5 от НК са извършени самостоятелно, кои в съучастие, в каква форма на съучастие между посочените лица, както и по отношение на кои от деянията е налице продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК, вр. чл.20 ал.2 респективно ал.4 НК за една от подсъдимите-А.Й..

Неоснователен е протеста и в частта ,в която се иска изписването на името на подсъдимия Б. вместо това на подсъдимия А. в обстоятелствената част на ОА л. 87 и преповторено в диспозитива на обвиненията в същия обвинителен акт на л.133 от същия акт да бъде възприето като очевидна фактическа грешка.Касае се за квалифициращ признак извършител на деянието по ал.3 на чл.248 а НК– лице което управлява и представлява юридическо лице –"А.С.Т.С." \*\*\*.Това объркване в имената на извършителите създава противоречие относно волята на държавното обвинение по отношение кръга на обвиняемите и обема на обвиненията към които са привлечени да отговарят по чл.248 а ал.5 вр. с ал.2 и 3 във вр. с чл.26 ал.1 и чл.20 ал.2 НК

АСНС не споделя становището на първата инстанция относно довода на защитата на подсъдимите за липса на произнасяне на Европейската прокуратура правомощията и в чл.27 /Право на изземване/ съгласно Регламент 1939 на Съвета. Настоящата инстанция е на становище ,че естеството на разследването наложително изисква ЕП да бъде уведомена за проведеното разследване по реда на Регламента.

Обвинителният акт е внесен, както беше посочено по-горе, в съда на 10.06.2021 г. Обвиненията на подсъдимите са за престъпления, за които Европейската прокуратура има компетенции да из земе делото съгласно Регламент 1939/2017 г. на ЕС. Съгласно нормата на чл. 2, ал. 1 от НК изменена и допълнена в бр. 103 от 04.12. 2020 г. на Държавен вестник НПК се прилага за всички наказателни дела образувани от органите на Р България, както и за образуванияте от Европейската прокуратура, доколкото друго не е предвидено в цитирания регламент. С Регламент 1939/2017 се създава Европейска прокуратура като орган на Съюза. Задачите на тази прокуратура са определени като такива свързани с провеждане на разследвания, наказателно преследване и предаването на съд на извършителите на престъпления и съучастниците в престъпления засягащи финансовите интереси на Съюза, които са предвидени в Директива

1371/2017 г. като Европейската прокуратура провежда разследвания и осъществява наказателно преследване и упражнява функциите на прокурор пред компетентните съдилища на държавите-членки до окончателното приключване на делото. Изцяло в компетенциите на Европейската прокуратура да прецени доколко деянията, за които са привлечени да отговарят подсъдимите по настоящото дело са от нейна компетентност и да прецени правото си на встъпване в наказателния процес.

Констатацията не се оценява от АСНС като процесуално нарушение от кръга на тези по чл.248 ал.1т.т.3 НПК ,но след връщане на делото на СП и във връзка с приоритета на европейските норми над националните и с оглед нормата на чл. 2 от НПК СП ще има възможност да уведоми Европейската прокуратура и да даде информация на същата за проведеното разследване.

С оглед на изложеното въззивният съд намира, че протестът в частта касаещ констатиране на съществени процесуални нарушения е неоснователен и това определението следва да бъде потвърдено.

## **II. ПО ПРОТЕСТА КАСАЕЩ ИЗМЕНЕНИЕТО НА МЕРКИТЕ ЗА НЕОТКЛОНЕНИЕ И МЕРКИТЕ ЗА ПРОЦЕСУАЛНА ПРИНУДА:**

АСНС преценява като основателен протеста по отношение на определението, с което СНС се е произнесъл по мерките за неотклонение на подсъдимите и ограничението по чл. 68 от НПК за всеки от тях.

За да измени мерките за неотклонение от „парична гаранция“ за всеки един от подсъдимите в „Подписка“ СНС се е позовал на коректно процесуално поведение и липса на опасности подсъдимите да се укрият или да извършат престъпления. Този извод настоящата инстанция не споделя. Настоящото наказателно производство е в активна фаза. Процесуалното поведение на подсъдимите лица не може да се определи от явяването им в три съдебни заседания и само от това явяване да се черпи извод за липса на каквито и да е опасности. Подсъдимите са неосъждани, което се установява от свидетелствата им за съдимост. По делото има предявени граждански иски от страна на Държавата чрез Министъра на икономиката за значителни суми против всеки един от подсъдимите, които впрочем са били приети за съвместно разглеждане в разпоредителното заседание. Подсъдимите са предадени на съд за участие в ОПГ с организатор и ръководител подс. М.Д.. Отделно от това всеки от тях има вторични престъпления, които на практика изпълват със съдържание дейността на ОПГ, а именно такива по чл. 248А, ал. 5 от НК, както и в съучастие помежду си, като подсъдимите Д. има обвинение – две престъпления по чл. 248А, ал. 5 в съучастие като извършител и при условията на продължавано престъпление.

Делото представлява изключително фактическа и правна сложност и престъпленията са посегателство върху средства от Европейските фондове. Оч евидно е ,че до момента определената процесуална принуда за всеки един от подсъдимите като парична гаранция в различни размери е осъществявало специфичните цели на чл. 57 от НПК. Делото се намира в съдебна фаза,

когато промяната е свързана с наличие на нови обстоятелства, които да обективират извод за промяна на мерките за неотклонение за всеки от подсъдимите. Към настоящия момент такива изводи АСНС не може да обоснове, тъй като не установява наличието на нови обстоятелства. Подсъдимите не са лишени от право на придвижване. Наказателният процес се е движил в рамките на разумни срокове предвид обема на доказателствена съвкупност и извършени действия по разследването.

Ето защо апелативният съд счита, че определението на първоинстанционния съд, с което СНС е изменил мерките за неотклонение на подсъдимите лица следва да бъде отменено като бъдат оставени без уважение исканията на защитата за промяна на процесуалната принуда на всеки един от подсъдимите.

Същото се отнася и по отношение на облекчената процесуална принуда касаеща наложените мерки по чл. 68 от НПК, а именно забрана за напускане територията на Р България, които първоинстанционният съд е отменил по отношение на М.Д., Л.Д., А.Д., А.А., А.Й. и М.Б.. Исканията им също следва да бъдат оставени в тази част без уважение.

Апелативният специализиран съд намира, че определението в частта, в която съдебното производство е прекратено, делото върнато на Специализираната прокуратура за отстраняване на нарушенията следва да бъде потвърдено.

Не така стои обаче въпросът с останалата част на определението постановено в Разпоредително заседание и касаещо промяната на мерките за неотклонение на подсъдимите М.Д., Л.Д., А.Д., А.А., П.М., А.Й. и М.Б. от парични гаранции в различни размери на „Подписка“ за всеки един от тези лица. За да измени мерките им за неотклонение СНС изложил кратки съображения, които се свеждат до това, че липсват опасностите от укриване и извършване на престъпление, както и че е налице един продължителен срок, в който тези мерки за неотклонение са просъществували и са били упражнени като процесуална принуда по отношение на подсъдимите. Настоящата инстанция изразява несъгласие с тези констатации, защото фактите установени документално по делото сочат на следното: досъдебното производство за тези лица е било образувано през 2020 година по описа на СОСП, а прокурорската преписка през 2019 г. Обвинителният акт е бил внесен в съда на 10.06.2021 г. Делото е с изключителен обем от доказателства и тази доказателствена съвкупност е изисквала време за събиране и анализ. Става въпрос за голям кръг от лица, които са били обвързани с престъпната дейност на групата, предмет на обвинителния акт. От друга страна не се констатираха бездействия и забавяния от органите на досъдебното, а в последствие в съдебната фаза. Не може да бъде определящ критерий за промяна на мярката за неотклонение само и единствено процесуалното поведение на подсъдимите в две предходни заседания, които въпреки са били отложени поради неявяване на защитници. Тези заседания не очертават в пълен обем процесуалното поведение на подсъдимите, но пък

обстоятелството че са се явили означава, че мярката за неотклонение „Парична гаранция“ за всеки един от тях в достатъчна степен е дисциплинирала същите и в достатъчна степен този вид процесуална принуда изпълнява целите предвидени в чл. 57 от НПК.

Апелативният съд приема, че в тази част определението на СНС следва да бъде отменено като бъдат оставени без уважение исканията на подсъдимите и техните защитници за промяна на мерките за неотклонение от „Парична гаранция“ за всеки един от тях в по-леки такива.

Доколкото макар и в разпоредително заседание въпросът с мерките за неотклонение е поставен за решаване, то следва да се изхожда от наличието на нови обстоятелства, различни от тези, които са съществували към момента на определяне на мерките за неотклонение „Парична гаранция“ за всеки един от подсъдимите. Такива нови обстоятелства не са констатирани от първоинстанционния съд и въззивната инстанция не установява.

По същия начин стои въпросът и с процесуалната принуда на подсъдимите по реда на чл. 68 от НПК – забрана за напускане пределите на Р България. Изложените от първата инстанция съображения за отмяна на тази процесуална принуда са в едно изречение и са напълно декларативни – липсват основания, които да сочат на реална опасност от укриване, на който и да е от подсъдимите в чужбина. Мярката по чл. 68 от НПК е процесуална принуда, която е била наложена във връзка с тежестта на обвиненията и такова е изискването на чл. 68, ал. 1 от НПК. Законът не изисква опасност от укриване на обвиняемите в случай, че напуснат територията на Р България. Това е една превенция, която се основава само и единствено на обстоятелството, че лицата са привлечени да отговарят за тежко умишлено престъпление, за каквито престъпления в случая дори има внесен обвинителен акт в съда. Връщането на обвинителния акт за коригиране на периоди и конкретизиране на факти и обстоятелства не може да се преценява като обстоятелство, което елиминира основанието посочено в чл. 68 от НПК. Впрочем първоинстанционният съд на практика не е изложил никакви мотиви за отмяна на мерките „Забрана за напускане пределите на Р България“ и бланкетно се е позовал на обстоятелства, които имат отношение към мерките за неотклонение. Ето защо и в тази част определението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено и исканията на подсъдимите М.Д., Л.Д., А.Д., А.А., А.Й. и М.Б. за отмяна на процесуалната принуда „Забрана за напускане пределите на Р България“ следва да бъдат оставени без уважение.

Водим от изложените съображения Апелативният специализиран наказателен съд намира, според изложеното по-горе в мотивите, че протестът е частично основателен и

**ОПРЕДЕЛИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** определение, постановено в разпоредително заседание на 21.09.2021г., с което съдебното производство по НОХД 1939/2021г по описа на СНС 15 състав е прекратено и делото върнато на СП за отстраняване на нарушенията посочени в мотивите на съдебния акт.

**ОТМЕНЯ** определение от разпоредително заседание, постановено на 21.09.2021 г. в частта в която СНС по НОХД № 1939/2021 г. по описа на XV състав, е изменил мерките за неотклонение на подсъдимите, както следва:

- М. Д. Д. от „Гаранция в пари“ в размер на 40000.00 лева в подписка;
- Л. Х. Д. от „Гаранция в пари“ в размер на 40000.00 лева в подписка;
- А. Х. Д. от „Гаранция в пари“ в размер на 50000.00 лева /не внесена/ в подписка;
- А. С. А. от „Гаранция в пари“ в размер на 5000.00 лева в подписка;
- П. В. М. от „Гаранция в пари“ в размер на 10000.00 лева в подписка;
- А. Е. Й. от „Гаранция в пари“ в размер на 1000.00 лева в подписка;
- М. Й. Б. от „Гаранция в пари“ в размер на 5000.00 лева в подписка;

както и в частта, в която мярката за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на Р България“ на подсъдимите М.Д., Л.Д., А.Д., А.А., А.Й. и М.Б. са били отменени за всеки един от тях, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

**ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ ИСКАНЕТО** на подсъдимите М.Д., Л.Д., А.Д., А.А., П.М., А.Й. и М.Б. за изменение мерките им за неотклонение от „Парични гаранции“ в различни размери в по-леки такива.

**ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ** исканията на подсъдимите М.Д., Л.Д., А.Д., А.А., А.Й. и М.Б. за отмяна на мерките им за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на Р България“.

**Определението е окончателно.**

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_